



עודי קפלון

תעלה לזמנה בפנייה כפרים



אחד
הוצאה לאור

תוכן עניינים

פרק 11	פרק 1
56 טִיֵס חֲבֵרָה'מֵן	5. 'אַח' מְעוֹרֵר חֶשֶד
פרק 12	פרק 2
62 בְּרֹגַע הָאַחֲרוֹן	11 שָׂרָץ בְּעֵדְשָׁה
פרק 13	פרק 3
67 רוֹצֵה הַבַּיִתָּה!	16 הַפְתָּעָה בְּאַמְצַע ה'הַתְּבוֹנְנוֹת'
פרק 14	פרק 4
73 גְּלִים מְאִימִים בְּחוּפֵי קְזַבְלִנְקָה	21 'מְבַצֵע לֹלֵב' מְעַנִין
פרק 15	פרק 5
78 "חֲפוּ, אֲנִי עוֹד אֶחְזֹר"...	26 מִי אַתָּה, מַחְמוֹד?
פרק 16	פרק 6
83 אֶל הַיָּם הַגָּדוֹל	31 מַחְזָה תְּמִים?!
פרק 17	פרק 7
88 נְרוֹת שַׁבָּת בְּבֶטֶן הַיִכְסָּה	36 תְּרוּמָה חֲשׂוּדָה
פרק 18	פרק 8
93 הַבְּרִיחָה	41 מַפְקַח עֲבוּדָה
פרק 19	פרק 9
99 נְסִים לֹקַח אַחֲרֵיּוֹת	46 הַתְּכַנִּית נַחֲשָׁפֶת
פרק 20	פרק 10
105. נֵס פּוֹרִים שֶׁל סוּלְטָנָה	51 הַשֵּׁטַח בּוֹעֵר



- פָּרָק 30
 160. מִתַּחַת לַמַּיִם
- פָּרָק 31
 166. בְּקִזְבְּלוֹקָה כָּבֵר הֵייתֶם?
- פָּרָק 32
 172. הֵיכֵן סִילְבִיָּה?
- פָּרָק 33
 178. סִילְבִיָּה מִתְקַבֵּלֶת לְעִבּוּדָה
- פָּרָק 34
 184. מוֹדְעוֹת עֲצָמִית
- פָּרָק 35
 190. סוֹלֵטָנָה מְגַלָּה אֶת הַסּוּד
- פָּרָק 36
 195. הַמִּילִיאָרְדֵר הַחֹדֶשׁ
- פָּרָק 37
 201. הָעֵתִיד הוֹרֵד שֶׁל הָאֵלֹד.

- פָּרָק 21
 110. מִשְׁפִּיל גַּאִים
- פָּרָק 22
 116. הַחֲלָטָה קֶשֶׁה
- פָּרָק 23
 121. ה'תְּרַגְּלִי' הַגְּדוֹל.
- פָּרָק 24
 127. תְּפִלַּת הַשּׁוֹטֵר
- פָּרָק 25
 132. הָרֵם יָדַיִם!
- פָּרָק 26
 138. רְאִיוֹן עִבּוּדָה
- פָּרָק 27
 144. קֶשֶׁשׁ מִסָּכָן
- פָּרָק 28
 150. כְּכָרִישׁ אַחֵר טְרָפוֹ.
- פָּרָק 29
 155. כְּדוֹר תוֹעָה.

פיק 1

'אח' מעורר חשד

קומה 7 בבית הרפואה הדסה 'עין כרם' בירושלים. אני אחרי נתוח, מתאושש, מטיל במחלקה ונמשך שוב ושוב לחלון הזכוכית הענק שבקצה המסדרון. חלון המשקיף מגבה, לכל רחב האפק, על נוף המרהיב של הרי ירושלים. יערות ירוקים. עמקים מקסימים. אין ספק, מי שבחר לבנות את בית הרפואה הזה דוקא כאן, עשה בחכמה. הנוף משובב נפש ממש. ומי כמו חולים בבית הרפואה זקוקים ל'שובב' נפש?

רגע, מי אני? ובכן, קוראים לי משה זלמן, ובקצור: מוישי. אני בן 11 וחצי, גר בירושלים ולומד בתלמוד-תורה שלא אגלה את שמו מטעמי בטחון, מפני שתמיד קים החשש שדרך התלמוד-תורה יצליח להגיע אלי מישהו שאינני רוצה שיגיע אלי. מספיקה לי הפעם הקודמת בה פגשתי אותו...

אבל אני קופץ קדימה. וזה קצת מסכן - כשאתה מול החלון בקומה 7... אז, למען הסדר הטוב, בנתוח שלאחר מעשה, הספור שלי מתחיל ב... נתוח.

זוכרים את טיטוס, ימח שמו וזכרו? זה שהחריב את בית המקדש השני



ונדון עד היום ברותחין מיחדים בגיהנום. שמעתם על היתוש שנכנס לו בראש ושגע אותו עד מות? אז, להבדיל אֶלֶף אֶלְפֵי הַבְּדֻלוֹת, יש גם היום חיידק כזה שגורם לדלקת במצח, ששמו 'סינוסיטיסי'. אני קורא לו 'סינוסיטוסי', כי הוא מזכיר לי את היתוש ההוא.

ה'סינוסיטיסי' שחטפתי אני הוא מסוג די בעיתי. אשפוז, נתוח, אנטיביוטיקה. אגב, ושוב להבדיל אֶלֶף אֶלְפֵי הַבְּדֻלוֹת, גם לטיטוס עשו נתוח - לאחר המות - ושלפו ממוחו את היתוש שכבר הגיע לגדל של צפור!

• • •

חדר הנתוחים אינו בבנין 'שלנו', אלא בבנין הישן. אנחנו ב'בנין החדש', שהוא באמת בנין חדיש עם המון קומות. 'מגדל דוידסון' קוראים לו. הסדר הוא שמגיע 'אחי' ומסיע אותך עם המטה-על-גלגלים דרך המסדרונות הארכים והמעליות, עד ליעד הנכסף... ובחזרה.

בדרך זו הפרתי לראשונה את מחמוד. הוא הוביל אותי בצעדים מהירים ובדרך פטפט וספר לאמא כי בעתיד הקרוב כל המחלקות והמרפאות יעברו לבנין החדש. שמתני לב שכל הדרך הוא לא הסיר את עיניו מהמשקפת החדשה שלי, שהתעקשתי לקחת אתי. זו משקפת שקבלתי במתנה מסבא לכבוד האשפוז. משקפת צבאית אמיתית, חדה עד מאוד.

האחות הרשתה לי לקחת אותה אתי, בתנאי שלא אכנס אתה לתוך חדר הנתוח. "בנתוח אמא תשמר לך על המשקפת, חמוד", אמרה לי, כאלו שאני תינוק שלא מבין לבד שלא מכניסים חפצים כאלו לחדר נתוח.



בסוף ה'מסעי' הוא הפתיע. "אכפת לך אם אני אשמר לך על המשקפת עד סוף הנתוח?" שאל מבלי להתבייש. "הרי אני גם ככה ממתין לך כאן". חשבתי שזו חצפה מצדו. רציתי לומר לו שהאחות אמרה שאמא תשמר לי עליה, אבל התבישתי.

הנתוח עבר בהצלחה, ברוך השם, וכשהתעוררתי וחפשתי את המשקפת הוא מהר להגישה לי בתודה. על מה תודה, לא הבנתי. הרי אני צריך לומר לו תודה. אבל בתוך הטשטוש העמק שאחרי ההרדמה, למי היה כוח להעמיק חשב.



את יום כפור בליתי לצערי בבית הרפואה. נעים היה לגלות שם בית כנסת פעיל ומלא ביהודים מכל הסוגים. שומרי מצוות ברמות שונות לחלוטין, רופאים בחלוקים לבנים, חולים בחלוקים בירק רך. גם אני ישבתי שם, כשבבלי החלטה לצום עד הסוף. זה היה בסדר מצד הרופא. החלטה נוספת קבלתי - להשתדל לא להשתמש בהתר של 'מעלית שבת', למרות ששאולנו והרב התיר.

שתי ההחלטות שלי גרמו לי לתכנן להשאר בהפסקה שבין מוסף למנחה בבית הכנסת שבקומה 0, במקום לטפס במדרגות לחדרי שבקומה 7. אבל, לפני סוף מוסף, את מי אני רואה נכנס לבית הכנסת, מניח כפה על הראש ומתיישב לידי? מחמוד!...

הוא פתח מחזור, עצם את עיניו וכאלו התרכזו בתפלה, אבל אני ממש לא אהבתי את ההצגה. אם אינך יהודי, מה לך מתישב בבית כנסת ועושה





את עצמך מתפלל? בטח בא במיוחד כדי לבקש ממני שוב את המשקפת,
חיכתי בלבי.

כעבר מספר דקות פקח מחמוד את עיניו, נשק את הסדור, ואז פנה אלי
ושאל: "אתה עדין צם? אתה לא עולה למעלה לנוח מעט?".

אבא שלי, שישב מצדי השני, כנראה לא אהב את ההתענינות המגזמת.
הוא מהר לענות במקומי, בתקיפות מה: "מוישי צם היום וישאר לנוח
כאן בבית הכנסת, בסדר?".

"זה בסדר גמור!", קם מחמוד ממקומו בתנופה. "חשוב שיירגיש טוב, זה
הכל", הוסיף, תוך שהוא מתרחק במהירות לכיוון המעליות, מותיר בלבי
הרגשה ברורה שהוא שמח שלא אהיה למעלה עכשו.

תגידו, מה הייתם עושים עכשו במקומי?

יפה! כך החלטתי גם אני מייד. אבא הסכים בלי התלהבות, בתנאי שאשמר על עצמי, ואני מהרתי לכוון חדר המדרגות. הטפוס לא היה קל. גם המחשבה על היטיפוס' שהוא אחריו אני עוקב, החלה להפחיד אותי מעט. בנשימה טרופה הגעתי לקומה 7, לחצתי על ידית הדלת הנפתחת למסדרון הארוך והצאתי פנימה.

לא טעיתי. בקצה המסדרון נצב מחמוד כשגבו מפנה אלי, אוחז במשקפת שלי, הפעם בלי רשות! ומשקיף על הנוף בהתענינות עצומה, כאלו הוא איזה תיר שהגיע לכאן היום בפעם הראשונה.

מהרתי וסגרתי את הדלת בעדינות ודהרתי בהתרגשות חזרה במורד המדרגות. גליתי דברים חשובים! ובכן, מחמוד אינו אדם ישר - לוקח דברים בלי רשות. שנית, יש לו כנראה חלשה משנה למשקפות. או לנופים יפים. הבנתי שלא כל הקפיצים במוחו פועלים כשורה, ונרגעתי מעט לגביו.



עברו יומים. את מחמוד לא ראיתי שוב וכמעט שכחתי מהמקרה. כהרגלי, הלכתי בבקר עם המשקפת לפנה האהובה עלי בקצה המסדרון והשקפתי על הנוף, בפעם האני-לא-יודע-כמה. מחשבה משעשעת חלפה במוחי, שאולי גם לי התרופף איזה ברג, כמו למחמוד, או שמא באמת הנוף שסביב עין כרם הוא משהו מיוחד.

פתאום, נגיעה בכתפי. נתרתי בבהלה. מחמוד עמד לצדי, מחיך. "מה קפצת?!", שאל. "אנחנו הרי מכרים ותיקים".



”לא קפצתי”, אמרתי בחמיצות. לא רציתי לדבר אתו. אבל הוא בשלו.
”אפשר קצת במשקפת?”, בקש. ידעתי שיבקש, אלא מה.

”בבקשה”, הגשתי לו את המשקפת בנימוס, מתאפק מלומר לו מה אני
באמת חושב עליו.

ורק אז, כשהבטתי מן הצד ועקבתי כיצד הוא משקיף במשקפת ובעקר,
לאן בדיוק הוא משקיף - התחלתי להבין לראשונה כי לא מדבר
בהתפעלות תמימה מן הנוף המקסים. בכלל לא.

